

on sellega palju raha teeninud, kuna kütid endid ilmaaegu waewawad. Ei ole ka kade mees sugugi, waid õpetab teistele ka seda kunsti, üteldes: „Pane hilja sūgise sinna kohta, kus pardid endid harjunud wiisil koguwad, mõned kõrvitsad wee pääle ojuma. Eesmalt on pardid kül arad, aga kui näewad, et midagi kahju kartat pole, lasewad endid sinna maha. On n'ad sellega juba harjunud, siis mine igakord üks tund enne nende mahalaskmist sinna kohta, wöta riided seljast ára — ehk muretse omale niisugused riibed, mis vet pidawad, — pane omale üks õõneks tehtud kõrvits pähå, mis üle náu ulatab, — pisuke sed filmaaugud wöid siisseldigata, et náha wöib — ja hoia ennast nenda súgawas wee sees, et kõrvits üksi náhtawale jáab. Nüüd tulewad pardid, lasewad sinna maha ja ojuwad mureta úmber. Hakkla nüüd ühe láhema pardi jalgust wee alt finni, tõmba teda tasakeste alla ja tapa ára. Teised ei saa seest midagi tähelapanema, waid wöid neid nenda palju alla tõmmata, kui neid sääl on ehk kui su súda himustab.”

Jutu jätkud.

Ühe wööraspeu päääl ráágiti ühest kuulsast maalmeistrist, kes ühe korrat pinsli tõmbamisega naeratawa lapse náu nutuliseks wöida muuta. „Mis kunst see siis on,” tähendas üks nendest, „sedä wöin mina luuvarrega ka teha.”

Kütt lastis parti, aga laeng ei läinud wålja. Nüüd waatas mees raua sisse, mis sääl wiga pidi olema. Sell'samal filmapulgul nági ta laengut tulewat, pani ruttu püssi palge, sihtis ja lastis kaks parti forraga maha.

Üks lühike pakas naene tuli kohtuwanemate juure selle palwega, et ta ennast omast mehest tahab áralahutatud saada. Kui temalt küsiti, mis ta seda tahta, waatas ta: „E'al on